

Glensgård (FP):

Vi står her over for at skulle behandle to lovforslag fremsat af henholdsvis SF og kommunisterne, forslag, som åbenbart er en tilbagevendende begivenhed hvert år eller måske kun hvert andet.

Lovforslagene, som de er fremsat i denne omgang af de to partier, som påberåber sig, at de er de nærmeste til at tale den danske arbejders sag, er jo fremsat, fordi vi står over for en overenskomstsituation, hvor måske særlig kommunisterne har interesse i at have mulighed for at sætte strejker i gang, selv om forligsmanden har en mulighed for at mægle.

Fremskridtspartiet ønsker ikke at forvise de muligheder fra loven, der ligger i forligsmandens ret til at udsætte en arbejdsstandsning indtil 2 uger, lige så lidt som vi ønsker at indskrænke de i § 5 nævnte forhold.

Fremskridtspartiet taler også i denne sag den danske arbejders sag, idet en arbejdsstandsning, som er af vidtrækkende samfundsmæssig betydning, ikke nødvendigvis behøver at være livsvigtig. Hvordan ville det ikke gå, hvis f. eks. hele den kollektive trafik kom ud i en arbejdsstandsning? Her vil fru Hanne Reintoft jo nok gentage sine bemærkninger som angivet i Folketingstidende 1970-71, sp. 867, jeg citerer:

„Lovens bestemmelser om udsættelse af varslede strejker er klart i arbejdsgivernes favør. De danske love og regler for strejke er i virkeligheden et strejkeforbud!“

Fremskridtspartiet mener ikke, der overhovedet vil være nogen muligheder for forligsmanden, såfremt § 3, stk. 3, bliver ændret i retning af at fratage forligsmanden retten til at udsætte en arbejdsstandsning. Med en ændring i den retning vil forligsmandsinstitutionen være uden reel betydning, men det er jo nok også det, SF og kommunisterne vil. Fremskridtspartiet så derfor helst, at de to partier ville acceptere, at forligsmandens muligheder ikke bør indskrænkes. Vi vil ikke love de to partier nogen særlig velvillig behandling i udvalget.

Jens Peter Jensen (V):

Jeg kan som venstres ordfører i et og alt tilslutte mig de udtalelser, der blev fremsat af den højtærede arbejdsminister.

Derudover skal jeg kun gøre den tilføjelse, at jeg finder det udokumenteret, når det i bemærkningerne til lovforslaget fra SF hedder, at udsættelse af konflikter har været ensidigt til arbejdsgivernes fordel. Det foreligger der ikke bevis for.

Dernæst vil jeg sige, at lovgivningen efter min opfattelse ikke udgør en begrænsning af parternes frie forhandlingsret, men i højere grad kan karakteriseres som en beskyttelse af forhandlingsfriheden.

Endelig vil jeg sige, at arbejdsmarkedets organisationer med stor forstand har forstået at opstille færdselsregler for forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår, hvor hovedformålet er forhandlingsresultater og ikke konflikt. Retten til konflikt er der, men den skal administreres med beherskelse.

Der er enkeltheder i SFs forslag, som det kunne være interessant at gå ind i en drøftelse af, men det er jo netop de sager — fortløshed om mæglingforslaget, afstemningsregler osv. — der arbejdes med i det udvalg, som endnu ikke har afsluttet sit arbejde, og jeg synes, det er urimeligt at forstyrre det arbejde.

Jeg kan altså for begge lovforslags vedkommende sige, at venstre kan ikke medvirke til deres fremme.

Erik Hansen (RV):

Jeg skal sige om de to lovforslag, hvoraf det ene fra SF jo er et forslag, som vi har drøftet før her i det høje ting, at vi nok må konstatere, at der her i tinget ligesom er en forskel på den måde, vi betragter organerne på arbejdsmarkedet på, behovet for at have et organ, der kan træde til, når arbejdsmarkedets parter er kørt fast.

Må jeg i øvrigt sige, at forslagsstillerne fra SF nævner, at det udvalgsarbejde, som ministeren og andre ordførere har været inde på, ikke er afsluttet. Og jeg kan da være